

บทนำ รุ่นพี่คะ ฉันถูกทิ้งซะแล้ว!

สวนสนุก 'Station' ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาทางตะวันตกเฉียงเหนือของไต้หวัน มีพื้นที่เกือบพันไร่ แต่ความพิเศษของที่นี่ไม่ได้อยู่ที่บรรดาเครื่องเล่นที่คอยสร้างความตื่นเต้นหวาดเสียวทั้งหลาย แต่กลับเป็นวิวทัศนียภาพแปลกตาต่างหากที่ทำให้ผู้เข้ามาเยี่ยมชมต่างอดรู้สึกตื่นเต้นกับทัศนียภาพอันงดงามเบื้องหน้าไม่ได้

หลังจากเดินผ่านประตูโค้งขนาดใหญ่เข้ามา ก็จะพบกับต้นเบิร์ชที่รายล้อมทุกสารทิศ ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้สีสันต่างพากันผลิบานละลานตาไปหมด พอถึงหน้าร้อน ต้นไม้ใบหญ้าต่างแลดูเขียวชอุ่มชุ่มชื้น ส่วนฤดูใบไม้ร่วง ใบของต้นเมเปิ้ลที่เคยเป็นสีเขียวก็จะพร้อมใจกันเปลี่ยนไปเป็นสีแดงราวกับจะยอมทอ้งฟ้าไปทั้งผืน และเมื่อถึง

6 สถานีต่อไป... Dream comes true

หน้าหนาว กลิ่นของดอกเหมยก็จะหอมฟุ้งไปทั่วทั้งสวน ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงต่างพากันมาเยี่ยมเยือนความงามของที่นี่ ไม่ได้ขาดไม่ว่าในฤดูใดก็ตาม

จากประตูหน้าเดินตามทางเดินเข้ามาก็จะพบกับรถไฟชมวิวนขนาดเล็กสีเขียวลายพรางจอดอยู่ทางด้านซ้าย ซึ่งจะพาตรงไปยังเขตที่ตั้งแคมป์กับเขตบ้านพักเรือนไม้ขนาดเล็กย่อม ส่วนเนินที่อยู่ทางขวามือนั้น เมื่อเดินลงไปจนสุดทางก็จะพบกระเช้าลอยฟ้าที่พร้อมจะพาผู้โดยสารชมบรรยากาศของสวนทั้งหมดจากมุมสูง โดยกระเช้าลอยฟ้านี้จะเคลื่อนตัวจากด้านล่างขึ้นสู่ด้านบน ไปยังโซนเครื่องเล่น ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าวัยรุ่นทั้งหลาย

ในเวลาที่รถไฟเหาะตีลังกาทะยานไปถึงจุดสูงสุด ผู้โดยสารต่างส่งเสียงร้องกันสนั่นหวั่นไหว ส่วนเรือโจรสลัดก็ลั่นสะเทือนราวกับโลกกำลังจะแตกดับ เสียงหวีดร้องก้องดังมาจากทั่วทุกสารทิศ ความรู้สึกที่ท่วมท้นจากการตกลงจากที่สูงด้วยความเร็วระดับ G5 แบบนั้นคงบรรยายได้แค่เพียง...ราวกับปีศาจกำลังกรี๊ดร้องจนฟ้าสะเทือน สวนสนุกจึงจัดเป็นเสมือนพื้นที่ปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกทั้งหลาย เหมาะที่จะระบายความกดดันที่มีเป็นอย่างยิ่ง

ไม่เพียงเท่านั้น ที่นี่ยังเหมาะที่จะเป็นสถานที่สร้างบรรยากาศและเก็บความทรงจำดีๆ อีกด้วย

ลวีกวง 7

ถ้วยกาแฟคู่รักเป็นเครื่องเล่นที่สร้างสรรค์มาเพื่อคู่รักที่ยืนดีจะตกอยู่ในวังวนแห่งรักจนโลกสลาย ส่วนชิงช้าสวรรค์ซึ่งพาขึ้นไปชมป่าเขาลำเนาไพรจากมุมสูงจนเห็นทิวทัศน์เบื้องล่างค่อยๆ ดูเล็กกลงๆ นั่นก็สามารถสร้างช่วงเวลาอันแสนวิเศษให้คนสองคนได้จุดประกายแห่งรักให้สว่างไสวขึ้นมา

หากนั่งกระเช้าลอยฟ้าเพื่อไปยังสถานีถัดไป จะสามารถมองเห็นรถไฟขบวนเล็กกลายพรางวิ่งผ่านป่าสีเขียวและทุ่งดอกไม้อยู่เบื้องล่าง ส่วนปลายทางก็จะเป็นอุโมงค์ที่ถูกปกคลุมไปด้วยพรรณไม้เลื้อยนานาชนิดจนรกรังมืดไปหมด ยอดโดมสีเขียวเข้มกับใบไม้ดอกไม้ที่ร่วงอยู่เต็มพื้นผสมกลมกลืนกันจนกลายเป็นทัศนียภาพที่งดงามราวกับภาพวาด เพียงยืนอยู่ตรงทางเข้าก็จะได้กลิ่นหอมสดชื่นของละอองฝนที่หยุดตกไปไม่นาน

เครื่องขายของอัตโนมัติเก่าๆ ที่ตั้งอยู่ตรงปากอุโมงค์ส่องแสงสะท้อนวิบวับยามพระอาทิตย์สาดส่อง ไม่รู้ทำมาถึงได้เอามาวางไว้ตรงนี้

ชั้นวางถึงอดที่จะมองดูเจ้าสิ่งแปลกปลอมที่ปะปนอยู่ กับภาพทิวทัศน์นี้ไม่ได้

"แปลกจริง เมื่อคราวที่แล้วก็ไม่เห็นจะมีเครื่องอะไรวางอยู่ตรงนี้สักหน่อย" หญิงสาวพึมพำกับตัวเองพลาง

8 สถานีต่อไป... Dream comes true

ดูสินค้าตัวอย่างที่จัดเรียงอยู่ในนั้น ด้านบนสุดมีตัวอักษรที่เขียนด้วยปากกาลบคำผิดหัวตๆ ว่า 'ขอสิ่งใดได้สิ่งนั้น'

"ขออะไรก็ได้อย่างนั้นเธอ" หญิงสาวอดนึกขำไม่ได้ นี่มันมุกตลกแบบไหนกัน

สวนสนุกแห่งนี้เปิดทำการตั้งแต่สมัยตัวเธอเองยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย แม้เวลาจะผ่านมาเนิ่นนาน แต่สภาพก็ยิ่งดูราวกับตอนเพิ่งเปิดทำการใหม่ๆ สมัยนั้นเธอเคยมากับพวกเพื่อนนักศึกษาตั้งหลายหน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เธอต้องมาที่นั่นคนเดียว

ไม่ใช่ว่าจะหาคนมาเป็นเพื่อนไม่ได้หรอกนะ แต่ตอนนี้เธออยากอยู่คนเดียวมากกว่า

เธोज้องมองดูเครื่องขายของอัตโนมัติอย่างเหม่อลอย จิตใจลอยย้อนคิดไปถึงเรื่องเมื่อเย็นวานที่ทำให้เธอกลัดกลุ้มแก้ไขไม่ตกสักที...

'ทำไมต้องคอยดูแลผู้หญิงคนนั้นอยู่ตลอดเวลาด้วยตกลงนายเห็นฉันเป็นแฟนหรือเปล่า'

เมื่อวานชั้นเวยถึงตัดสินใจเลิกงานเร็วเป็นพิเศษเพื่อมาหาแฟนที่บ้านเป็นการไถ่โทษที่หลายวันมานี้ตัวเองมัวแต่ยุ่งอยู่กับงานจนหายหน้าหายตาไปไม่สนใจเขาเท่าที่ควรแต่คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินเพื่อนรักของตนพูดประโยคนี้กับ

แฟนหนุ่มของเธอเอง

‘จี้เออร์ ไม่เอาน่า ให้เวลาฉันอีกหน่อย รับรองฉันจะไปพูดกับเว่ยถึงให้รู้เรื่อง’

คนที่พูดตบนั้นเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกับชั้นเว่ยถึงมาตั้งแต่เด็ก และเธอกับเขาก็เริ่มคบหากันเมื่อตอนอยู่มหาวิทยาลัยปีสี่ จนถึงตอนนี้ก็ปีเก้าแล้ว

ส่วนต่อไปจะเป็นอย่างไรนั้น ชั้นเว่ยถึงพอจะเดาคำตอบได้แล้วเหมือนกัน

ไม่รู้ว่าตอนนี้เธอดวงช่วยหรือชะตาฟ้าลิขิตให้ชีวิตอาภัพกันแน่ อันที่จริงเธอเองก็มีหนุ่มๆ เข้ามาจีบอยู่เสมอแต่ไม่รู้ทำไม ท้ายที่สุดก็มักจะพบกับบทสรุปที่ไม่ต่างกัน นั่นก็คือโดนชายหนุ่มเหล่านั้นพูดประโยคเดิมๆ ใ้ว่า ‘...พวกเราเป็นเพื่อนกันแบบเดิมดีกว่า...’

ชั้นเว่ยถึงรู้ว่าตัวเองหน้าตาไม่ได้ซีริวิชีเหร่อะไร แต่อาจเป็นเพราะบุคลิกที่ดูร่าเริงมีชีวิตชีวามากเกินไป แถมยังเป็นหญิงแกร่งอีกต่างหาก ดังนั้นตลอดสี่ปีในมหาวิทยาลัย บทแยกทางแบบนี้จึงเกิดขึ้นกับเธอไม่ได้ขาด แถมบทพูดตอนเลิกกันก็ไม่เคยเปลี่ยน แต่ที่คิดไม่ถึงก็คือ เรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับเธอและกั๋วอินเฮ้าได้

‘ปีก่อนนายก็พูดกับฉันแบบนี้ แล้วผลเป็นไง เพราะเขาถูกรถชนจนจำไม่ได้ว่าเลิกกับนายไปแล้ว นายก็เลยรู้สิสิ

10 สถานีต่อไป... Dream comes true

ผิดจนต้องคอยดูแลเข้ามาตลอด แล้วฉันล่ะ ตกลงฉันเป็นอะไรกันแน่ หรือจะต้องให้ฉันแอบคบกับนายแบบนี่ไปเรื่อยๆ ึ่งั้นหรือ'

ชั้นเวยถึงที่หลบอยู่หลังประตูดชหมวดคิวคู่สวยนั้นไม่ได้ รู้สึกสับสนงงกันไปหมด ไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

'แล้วจะให้ฉันทำยังไงเล่า ฉันกับเขาเลิกกันแค่วันเดียว เขาก็มาเจิบหนักแบบนี้ ขนาดอุบัติเหตุที่ว่าเกิดขึ้นยังไงก็ยังไม่รู้เรื่อง เลิกคบกันเขาก็ลืมไปหมด ฉันจะทำอะไรได้อีก อีกอย่างต่อให้พวกเราเลิกคบกัน แต่สำหรับฉัน เขาก็ยังเป็นเหมือนน้องสาวคนสำคัญคนหนึ่งอยู่ดี จะให้ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้คงไม่ได้หรอก!'

ราวกับโดนฟ้าผ่าลงมาใส่ หัวใจของชั้นเวยถึงสั่นสะท้านเพราะคำพูดเหล่านั้น

เธอกับเขาเลิกกันแล้ว เลิกกันตอนวันก่อนเรียนจบ ึ่งั้นหรือ

เธอจำไม่ได้ จำไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว...

'ได้ ถ้าอย่างนั้นก็เชิญนายไปเอาอกเอาใจกันเสียให้พอ จะมาสนใจฉันอยู่อีกทำไม'

'จีเออร์ อย่าพูดแบบนี้ได้มัย เธอก็รู้ว่าฉันรู้สึกกับเธอยังไง...'

ลวีกวง 11

‘ฉันไม่รู้!’

จีเออร์วัลท์ก็ประตูก่อนวิ่งออกไป จนเกือบชนกับ
ชั้นเวยถึงที่ไม่ทันซ่อนตัว ทั้งสองต่างมองหน้ากันอย่าง
กระอักกระอ่วน ไม่รู้จะพูดอะไรดี

‘...เวยถึง?’ กัวอินเฮ่าที่วิ่งตามมาด้านหลังตีสีหน้า
ไม่ถูกทันทีที่เห็นเธอเข้า

ชั้นเวยถึงมองดูชายหนุ่ม ก่อนจะมองไปยังเพื่อนรัก
ที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตา อันที่จริงเธอเองไม่รู้ลี้ก่ากำลังถูก
หักหลังเลยแม้แต่น้อย แถมยังไม่รู้ลี้กลำบากใจอะไรที่ได้
รู้ว่าแฟนของตัวเองแอบมีใครอีกคน เพียงแต่อดรู้ลี้ก่สงสาร
ตัวเองไม่ได้ที่โชคชะตาดูเหมือนจะเล่นตลกให้เธอต้องพบ
เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ แบบนี้อยู่เป็นประจำ

‘อินเฮ่า นายนี้โง่จริงๆ เลย ถึงฉันจะจำไม่ได้ แต่
ในเมื่อพวกเราเลิกกันไปแล้วก็ควรจะบอกให้ฉันรู้ ตอนอยู่
โรงพยาบาลก็ไม่จำเป็นจะต้องดูแลเอาใจใส่ฉันมากมาย
ขนาดนั้นก็ได้’ หญิงสาวส่ายหน้า ใบหน้าสวยๆ ไม่ได้แสดง
ความรู้สึกเสียใจแต่ประการใด จะมีก็เพียงความไม่สบายใจ
เท่านั้นที่แสดงให้เห็น

‘ฉันเธอ’

‘อืม ก็ก่อนที่ฉันจะติดต่อกับคุณปู่ได้ไง นายคอยดูแล
ฉันอยู่ตลอดไม่ใช่เธอ’ ความทรงจำตอนช่วงที่เกิด

12 สถานีต่อไป... Dream comes true

อุบัติเหตุที่นั่นดูจะไม่ชัดเจนนัก สิ่งที่เธอพอจะจำได้ก็มีเพียงเรื่องราวบางอย่างเท่านั้น

ก้าวอินเฮ้ามองดูหญิงสาวด้วยความมุงนงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น 'ไม่ใช่แล้วละ ฉันรีบไปที่โรงพยาบาลหลังจากได้รับโทรศัพท์จากเธอต่างหาก'

'เอว?' หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความสงสัย 'แต่พยาบาลบอกว่ามีแฟนมาคอยดูแลฉันตอนอยู่ที่โรงพยาบาลนี่นา'

'เว่ยถึง ฉันไม่ได้โกหกเธอจริงๆ นะ ตอนนั้น... หลังจากที่ฉันบอกเลิกกับเธอแล้ว ฉันก็ไปฉลองที่เกาะหวนเต๋ากับฉีเออร์'

'...งั้นเธอ?' ถ้าอย่างนั้นคนที่คอยดูแลเธอเป็นใครกันแน่

'เธอไม่โกรธฉันเหรอ' ก้าวอินเฮ้าถามด้วยความรู้สึกสงสัย

ชั้นเว่ยถึงได้สติ ก่อนที่จะเผยให้เห็นรอยยิ้มเล็กๆ 'อืม นายไม่รู้สิไม่ว่าใครๆ เขาก็ให้ฉายาฉันเป็นสาวหัวตลอดตกกันทั้งนั้นแหละ' หญิงสาวแซวตัวเอง ก่อนจะเหลือบไปเห็นเพื่อนสาวทางด้านข้างที่กำลังจ้องมองดูเธออย่างประหลาดใจ เธอยกไหล่อย่างสบายอารมณ์ก่อนจะพูดขึ้นว่า 'งั้นไม่รบกวนพวกนายล่ะนะ ฉีเออร์ ฉันต้องไปก่อนแล้ว พอตีวันนี้ตั้งใจว่าจะมาเยี่ยมคุณปู่สักหน่อย ไม่ได้'

ลวีกวง 13

แหวะมานานแล้ว ไม่รีบไปเตี๋ยวคุณนุ่คิดถึงแย้เลย'

หลังหายดีจากอาการบาดเจ็บ เธอก็ได้รับการแนะนำจากรุ่นพี่ร่วมคณะให้เข้าทำงานที่ 'อีเวอร์ธัส คอสเมติก กรุป' และเพื่อให้สะดวกต่อการทำงาน หญิงสาวจึงย้ายออกมาอยู่ข้างนอก แต่ถึงกระนั้นเธอก็กลับมาเยี่ยมคุณนุ่อย่างน้อยอาทิตย์ละครั้งเสมอ มันเลยกลายเป็นเหตุผลประจวบเหมาะที่จะนำมาอ้างในตอนนี้อย่างดี

พูดกันตามตรง เธอไม่ได้รู้สึกโศกเศร้าเสียใจอะไรมากนัก ก็แค่อาจจะรู้สึกแหย่นิดหน่อย อาจจะเป็นเพราะหุ่มเทให้กับงานมากเกินไปจนขาดการติดต่อกับเขา แถมเธอก็ยังย้ายออกไปอยู่ข้างนอก เลยยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ในวันก็ยิ่งห่างเหิน ทำให้พอเลิกเป็นแฟนกันแล้ว ก็ยังมีความรู้สึกดีๆ ให้แก่กัน แทนที่จะพูดว่าเธอรู้สึกเจ็บปวดเพราะเลิกกัน สู้บอกว่เธอรู้สึกเศร้าเพราะหนีไม่พ้นคำว่สาวแหว่ตลอดศกดูจะเข้าทำกว่า

"เลิก-คิด-ได้-แล้ว!" ในขณะที่เธอตะโกนไปตามอุโมงค์ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนหัวเราะจากทางด้านหลัง หญิงสาวยังไม่ทันหันกลับไปมองก็พบกับคู่รักหลายคู่เดินผ่านเธอไป เล่นเอาเธอรู้สึกอายจนต้องเอาผู้ดีที่ติดอยู่กับเสื้อคลุมตัวนอกขึ้นมามาคลุมหัวแทบจะทันที

14 สถานีต่อไป... Dream comes true

น่าขายหน้าซะมด! อันที่จริงหญิงสาวคิดว่าเวลาเย็นย่ำ
ค่ำมืดแบบนี้ นักท่องเที่ยวคงจะเหลือไม่มากเท่าไร หาก
จะตะโกนส่งเสียงร้องเพื่อระบายอารมณ์บ้างคงไม่เป็นไร
แต่กลับลืมไปว่าช่วงนี้ทางสวนสนุกมีโปรแกรมเปิดให้ผู้คน
เข้าชมดอกไม้ในยามค่ำคืนได้นะลิ...เฮ้อ เธออยากจะเอา
หน้ามุดดินหนีอายุให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย

หญิงสาวจับปลายชุดปิดหน้ายื่นเก้ๆ กังๆ อยู่หน้า
เครื่องขายของอัตโนมัติ รอจนกระทั่งนักท่องเที่ยวที่เดินทาง
มากับกระเช้าลอยฟ้าเดินเข้าอุโมงค์ไปจนหมด จึงค่อยๆ
ปล่อยมือทั้งสองข้างลง สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่เครื่อง
ขายของอัตโนมัติ จู่ๆ ก็พบว่าบนชั้นโชว์สินค้านั้นมีน้ำมะเน็ด
บรรจุขวดวางขายอยู่

ดีเลย ชื้ออะไรดีมีฆ่าเวลาสักหน่อยดีกว่า จะได้ไม่ต้อง
ต้องเจอกับนักท่องเที่ยวกลุ่มเมื่อตะกี้

ทันทีที่ตัดสินใจได้แบบนี้ เธอก็หยอดเหรียญลงไป
สองเหรียญ กดปุ่มนั้นปุ่มนี้ แล้วก็รอ

อันที่จริงเธอชอบดื่มน้ำอัดลมแบบนี้มากที่สุด ทุกครั้ง
ที่เจอมักจะเกิดเรื่องดีๆ ขึ้นกับเธอเป็นประจำ อย่างตอน
เธออยู่ ป.1 ตอนนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอสอบได้ที่หนึ่ง พ่อตั้งใจ
ชื้อน้ำมะเน็ดนี้ให้กับเธอ อีกทั้งหลังจากเกิดอุบัติเหตุรถชน
ในวันจบการศึกษา ตอนนั้นแก้วอินเฮ้ก็ซื้อเจ้าน้ำอัดลม

ลวีกวง 15

แบบนี้มาให้เธอ เพื่อให้เธอรู้สึกสบายใจจะได้หายเร็วๆ
หลายปีมานี้เจ้าหน้าที่ดลแบบนี่ค่อยๆ จางหายไปจาก
ความทรงจำของเธอ บางทีคิดจะซื้อข้อมือต้องฟังโชคชะตาอยู่
เลย
พอได้สติคืนมา ซึ้นเว่ยถึงก็พบว่าไม่มีหน้าอวดลมตกลง
มา

หญิงสาวคุกเข่าลงเช็กดูก็พบว่าช่องรับสินค้านั้น
ว่างเปล่า เลยตัดสินใจดปุ่มซ้ำอีกที แต่เจ้าเครื่องขายของ
อัตโนมัตินั้นก็ยังคงนิ่งสนิท

"ไม่จริงใช่มั้ย แม้แต่แกก็ยังรวมหัวกับชาวบ้านแก๊ง
ฉันหรือไง จะให้ความทรงจำดีๆ แกกันหน่อยแค่นี้ก็ไม่ได้
แกดูไม่ออกหรือไงว่าตอนนี้ฉันอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่" หญิงสาว
เบ้าปาก แหวดตาทอประกาย "ทำกันเกินไปแล้ว กินเงินฉัน
ไปยี่สิบสนุกมากใช่มั้ย"

หากไม่ใช่เพราะเธอถูกอบรมมาดีเกินไปหน่อย และ
หากไม่ใช่ว่าด้านหลังยังมีนักท่องเที่ยวอยู่ล่ะก็ เธอคงตะ
มันเข้าให้สักทีสองที่แน่ ไม่ก็คงจะจัดการทำอะไรบางอย่าง
เพื่อให้มันรู้สำนึกบ้าง

"เฮอะ...บ้าจริงๆ" หญิงสาวก็ตรีมฝีปาก พลางจับฮู้ด
ทั้งสองข้างไว้แน่น เธอตัดสินใจไม่เดินไปตามอุโมงค์แล้ว
แต่เลือกที่จะขึ้นกระเช้าลอยฟ้ากลับไปยังประตูทางเข้า

16 สถานีต่อไป... Dream comes true

คล้อยหลังชั้นเวยถึงเพียงเล็กน้อย เครื่องขายของ
อัตโนมัติเก๋ๆ กลับคล้ายจะส่องแสงสีแดงจางๆ เพียง
พริบตาก็หายไป

บทที่ ๖ รุ่นพี่คะ พวกเราเคยมีความแค้นอะไร กันมาก่อนหรือเปล่า

บนเครื่องบิน ในห้องโดยสารที่เงียบสนิท เสียง
กระแอมลอยเข้ามาให้ได้ยิน

"เวยถึง เธอว่าห้องที่พวกเราจะไปพักจะเป็นยังไงบ้าง"

จางเฟยเยียนพูดพลางวางกระบอกมันฝรั่งแผ่นลง
ข้างหนึ่งแล้วหยิบเอาโคลลอนใส่ครีมท้อหนึ่งจากกระเป๋า
ออกมากินอย่างเอร็ดอร่อย จนลืมคำปฏิญาณของตัวเอง
เมื่อปีที่แล้วว่าจะลดน้ำหนักให้ได้สิบกิโล แม้จะเห็นอยู่ว่า
ตัวเลขบนตาชั่งขยับไปไม่หยุด แต่มือเล็กๆ อวบๆ นั้นก็
ขยับไม่หยุดเช่นกัน

"ฉันว่าก็คงไม่ได้แยะอะไรนักหนา เพราะพวกที่แลก
ที่พักกับพวกเราล้วนแต่เป็นพวกผู้บริหารระดับสูงจาก
บริษัทเม่ทั้งนั้น บ้านพักคงไม่แยะเท่าไรหรอก"

18 สถานีต่อไป... Dream comes true

ชั้นเวียงถึงมีชีวิตราบรื่นมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก ตอนเรียนก็จัดว่าเป็นหัวแถว แถมเรื่องงานยังมีโชคช่วยอีกต่างหาก จะเสียก็แต่ว่ามักจะพ่ายให้กับเรื่องความรักอยู่เป็นประจำ นับแต่เลิกรักกับกั้วอินเฮ่า เธอก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะทุ่มเทให้กับงานแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ประจวบกับช่วงนี้ทางบริษัทได้จัดให้มีการแลกเปลี่ยนบุคลากรกันระหว่างบริษัทลูกกับบริษัทแม่ โดยให้ทางบริษัทลูกส่งพนักงานที่มีความสามารถห้าคนจากแต่ละฝ่ายไปฝึกงานที่บริษัทแม่ ในขณะที่เดียวกันทางบริษัทแม่ก็จะจัดส่งผู้บริหารระดับสูงมาทำการปรับปรุงโครงสร้างภายในของบริษัทลูก โชคดีที่เพื่อนรักอย่างชั้นเวียงถึงจากฝ่ายพัฒนาธุรกิจกับจางเพยเยียนจากฝ่ายการจัดการได้รับการคัดเลือกให้เดินทางมานิวยอร์กด้วยกันก่อน ส่วนอีกสามคนที่เหลือจะออกเดินทางวันพรุ่งนี้

"ก็หวังว่าอย่างงั้นนะ ไม่งั้นคงแย่นะ" จางเพยเยียนปากก็พูดไป ส่วนมือก็หยิบขนมไม่หยุด

อันที่จริงจางเพยเยียนมีหน้าตาสะอาดหมดจด ผิวขาวเนียนสวย น่าเสียดายที่แพ้ให้กับปากของตัวเอง อีกไม่นานก็คงกลายเป็นหมูโหว้เจ้าแน่ๆ

"ไอ้เรื่องที่น่าเป็นห่วงน่าจะเป็นห้องพักของพวกเขา มากกว่า" ชั้นเวียงถึงรู้สึกกังวลนิดหน่อยที่ห้องพักของตัวเอง

ลวีทวง 19

จะมีคนแปลกหน้าเข้าไปอยู่อาศัย นอกจากนั้น... "ไอ้เจ้าห้องพักเล็กๆ นั้นพวกผู้บริหารระดับสูงจะอยู่ไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้"

"ใครจะไปสนใจ ในเมื่อมาแล้วก็ไม่เห็นต้องกังวลอะไรสักหน่อย!" พูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา จางเฟยเยียนดูเหมือนจะยิ่งเคี้ยวยิ่งมันส์

"ว่าแต่ ทำไมจะต้องแลกเปลี่ยนบ้านพักกันด้วยนะ" เรื่องนี้ซันเวยถึงคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก

"เห็นจื่อเสียงเล่าให้ฟังว่าดูเหมือนทางบริษัทแม่จะเป็นคนเสนอเรื่องนี้มา ส่วนเหตุผลนั้นได้ยินมาว่าบริษัทแม่คิดว่าการไปพักอาศัยอยู่ตามโรงแรมมันคงไม่ค่อยได้อารมณ์สักเท่าไร แลกเปลี่ยนบ้านกันอยู่น่าจะได้อารมณ์เหมือนอยู่บ้านมากกว่า แถมยังช่วยให้ได้เห็นสภาพการณ์ต่างๆ ได้ดีขึ้นด้วย" จางเฟยเยียนพูดถึงคนของตัวเองก็อดยิ้มหวานออกมาไม่ได้

ซงจื่อเสียงเป็นผู้จัดการฝ่ายพัฒนาธุรกิจของบริษัท ในขณะที่เดียวกันก็เป็นรุ่นพี่ในคณะของซันเวยถึงด้วย แถมยังคบหาคุ้นเคยกับจางเฟยเยียนมาได้เกือบปีแล้วอีกต่างหาก ตอนนี้ทั้งคู่กำลังตัวติดกันเป็นตังเม

"อย่างงั้นหรอ" เหตุผลแบบนี้แม้ซันเวยถึงรู้สึกว่าจะไม่ค่อยเข้าท่าสักเท่าไร แต่ก็พอรับได้อยู่

20 สถานีต่อไป... Dream comes true

ทันทีที่ทั้งคู่มาถึงอเมริกา หลังจากผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองมาจนถึงห้องโถงใหญ่ก็พบว่ามีคนมารออยู่แล้ว

"ไม่ทราบว่าคุณคือคุณชั้นเวยถึง ไช่หรือเปล่าครับ" ชาวต่างชาติที่เข้ามาทักแแต่งตัวเหมือนพนักงานขับรถมืออาชีพ แต่นำแปลกที่สามารถพูดภาษาจีนได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ

"ใช่แล้วค่ะ ไม่ทราบว่าคุณคือ..."

"สวัสดีครับ ผมเป็นพนักงานขับรถของผู้บริหารบริษัท อีเวอร์ซัส นี่เป็นนามบัตรพร้อมบัตรพนักงานครับ" ชายหนุ่มแปลกหน้ารีบยื่นนามบัตรพร้อมบัตรพนักงานเพื่อแสดงตัว

ชั้นเวยถึงพิจารณาดูสักครู่หนึ่ง ก่อนที่จะยิ้มตอบกลับอย่างเป็นมิตร "สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

"เชิญทางนี้ครับ"

"รอเดี๋ยวสิ แล้วฉันล่ะ" จางเพยเยียนลากกระเป๋าเดินทางตามมาทางด้านหลัง

"คุณผู้หญิงท่านนี้โปรดรอสักครู่ รถอีกคันจะมาถึงในไม่ช้าครับ"

จางเพยเยียนเดินตามคนทั้งคู่ออกมาด้านนอกตรงจุดจอดรถชั่วคราว เมื่อเห็นเพื่อนรักได้นั่งรถคาดิแลกคันยาวก็นึกอยากผิวปากแซวเพื่อนเหลือเกิน

ว้าว ที่แท้บริษัทแม่จัดเตรียมการต้อนรับซะยิ่งใหญ่ขนาดนี้ แค่มารับพนักงานธรรมดาๆ คนหนึ่งยังส่งรถคาดิแลก

ลวีกวง 21

คันโตแบบนี้มารับ ดูท่าที่פקนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ
แต่ชั้นเวยถึงก็มีคนมารับไปแล้ว ทำไมถึงไม่เห็นคนที่
จะมามารับตัวเองสักที

จางเพยเยียนอดจะชะเง้อคอมองรถแต่ละคันที่จอด
อยู่ไม่ได้ ไม่นานนักก็เห็นรถเก่าๆ ธรรมดาๆ คันหนึ่งวิ่ง
มาจอดตรงหน้า ชายบนรถถือป้ายที่มีตัวหนังสือปิดๆ เบี้ยวๆ
เขียนคำว่าจางเพยเยียนสามคำ

ไม่ใช่มัง อะโรมันจะต่างกันขนาดนี้ หญิงสาวเริ่มรู้สึก
กังวลเมื่อเห็นสภาพรถเก่าๆ กับคนขับรถเก่าๆ ที่มารับตัวเอง

ย่านที่פקสุดหรูในแมนฮัตตัน

ชั้นเวยถึงลงจากรถพร้อมลากกระเป๋าเดินทางมาหยุด
อยู่หน้าบ้านไม้หลังคาสีฟ้า หญิงสาวรู้สึกประหลาดใจจนพูด
อะไรไม่ออก

เรือนพักไม้แห่งนี้มีทั้งหมดสามชั้น สวนดอกไม้ที่อยู่
ด้านหน้าเห็นได้ชัดว่ามีคนคอยดูแลเป็นอย่างดี ดอกไม้
แปลกๆ นานาพรรณกำลังเบ่งบานอวดโฉมกันอยู่

ชั้นเวยถึงเดินไปตามทางเดินที่ทำด้วยหินสีขาวไปจน
ถึงประตูหน้าอย่างไม่รู้สีกตัว เธออดตรัสทักทายที่ได้รับ
มาก่อนหน้านี้ แล้วจึงสอดลูกกุญแจที่ถูกทำขึ้นมาเป็นพิเศษ
เมื่อเสียงคลิกดังขึ้น กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ไซยามา

22 สถานีต่อไป... Dream comes true

ต้อนรับตั้งแต่วินาทีแรกที่ประตูถูกเปิดออก

ภายในบ้านถูกตกแต่งสไตล์อเมริกัน ทางด้านหน้าเป็นบันไดไม้ขึ้นชั้นสอง แถมข้างๆ บันไดไม้นั้นก็เป็นที่ระเบียงยาว หลังจากผลักประตูที่บนระเบียงก็จะเข้าไปสู่ห้องรับแขกขนาดใหญ่ ตกแต่งอย่างเป็นระเบียบ ส่วนผนังอีกด้านมีหนังสือจัดวางอยู่เต็มไปหมด

"โอ้พระเจ้า..." ชั่วแว่ยถึงหลุดปากออกอย่างห้ามไม่อยู่ พลางใช้นิ้วเคาะเบาๆ ไปบนหนังสือพวกนั้น ในห้องรับแขกมีโซฟาแบบเรียบๆ สำหรับหกคนนั่งจัดวางอยู่ ส่วนด้านขวาได้กั้นพื้นที่เล็กๆ ไว้ให้เป็นห้องนั่งเล่น ตกแต่งจัดวางอย่างเรียบง่ายแต่ก็ประณีตทันสมัย

ที่แรกหญิงสาวยังรู้สึกกังวลว่าจะถูกส่งมาพักยังที่พักน่ากลัวๆ หรือเปล่า แต่จากที่เห็นดูท่าเจ้าของบ้านจะรักความสะอาดเป็นที่สุด แถมยังชอบอ่านหนังสืออีกต่างหาก โดยเฉพาะพวกหนังสือที่เข้าใจยากทั้งหลาย

พอเดินไปถึงโต๊ะรับแขกก็พบว่าด้านบนบนมีกระดาษแผ่นหนึ่งวางไว้อยู่ข้างกองหนังสือ เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ จึงพบว่าบนกระดาษมีตัวหนังสือเขียนเอาไว้...

ถึงรุ่นน้อง

หนังสือพวกนี้มีประโยชน์กับเธอมาก เอาไปใช้ได้

ลวีทวง 23

ตามสบายนะ ส่วนห้องพักนั้นเธอจะเลือกอยู่ห้องไหนก็ได้ และจะเดินไปในซอกมุมไหนในบ้านก็ได้ ส่วนอาหารในตู้เย็นนั้นก็กินได้ตามสบาย ขอเพียงช่วยรักษาความสะอาดและจัดการทุกอย่างให้เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่านั้นก็พอ

ฮาร์เวิร์ด ลี (ल्लीเจิงเฮ่า)

"รุ่นน้อง?" หญิงสาวพึมพำกลางนิกทบทวน "ल्लीเจิงเฮ่า?"

หลังจากหลับตานึกถึงรายชื่อต่างๆ ในความทรงจำเพียงไม่นาน จู่ๆ หญิงสาวก็เบิกตาโพลงพลางร้องออกมาด้วยความตกใจ "ไม่จริงมั้ง รุ่นพี่เธอ"

ชื่อนี้ใครจะไปลืมได้

รุ่นพี่คนเก่งขวัญใจคนทั้งมหาวิทยาลัย เป็นรุ่นพี่ในสายของเธอ แต่ถึงเธอจะรู้จักกับเขาก็เชื่อว่าเคยพูดคุยอะไรรักกันมากมาย อันที่จริงตอนเธอเรียนอยู่ปีหนึ่ง เขาก็เรียนปริญญาโทปีหนึ่งแล้ว อาจเคยเจอกันบ้างในตอนที่เขาเดินมาในคณะ แต่ก็ได้เพียงพยักหน้าทักทายกันเท่านั้น

ชื่อเสียงของเขาในคณะนั้นแทบจะจัดอยู่ในชั้นเซียนเลยทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำถามที่เขาถามตอนเรียนปริญญาโทอยู่นั้นเล่นเอาศาสตราจารย์หลายคนแทบจะหงายหลังตกเก้าอี้ แถมวิทยานิพนธ์ที่เขาทำนั้นก็ทำเอา

24 สถานีต่อไป... Dream comes true

นักศึกษาริฏญาเอกทั่วประเทศจำนวนมากพากันออกค้นหา
ขวัญแขวนเป็นแถบๆ รุ่นน้องทั้งหลายจึงพากันทำได้เพียง
ชื่นชมเขาอยู่ห่างๆ จะไปกล้าเผชิญหน้าพูดคุยอะไรกับเขา
ที่ไหนกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะตอนนี้ได้เห็นชื่อนี้อีกครั้งแล้วล่ะก็ เธอ
คงลบชื่อนี้ออกจากชีวิตเธอไปเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวเดินชมบ้านด้วยความประหลาดใจ พอเข้าไป
เปิดตู้เย็นในครัวเพื่อหาน้ำดื่ม กลับพบอาหารมากมายอยู่
ในนั้น

"พระเจ้าช่วย นี่มันบังเอิญกันเกินไปหรือเปล่าเนี่ย มี
แต่ของชอบทั้งนั้นเลย..." มีทั้งวัตถุดิบทำสลัด น่องไก่สด
ที่ล้างไว้เรียบร้อยแล้วทั้งกล่อง แถมยังมีน้ำองุ่นวางไว้เต็ม
ด้านหนึ่งของประตูตู้เย็น... "ดูท่าரசุนิยมรุ่นพี่กับเราจะ
เหมือนกันแฮะ"

หลังจากเหนื่อ่งุ่นลงใส่แก้ว หญิงสาวก็เดินกลับไป
นั่งลงบนโซฟาในห้องรับแขกพลาทงหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้น
มาอ่าน ก่อนที่จะชะงักค้าง

แปลกจริง ทำไมรุ่นพี่ที่ต้องทำดีกับเธอขนาดนี้ด้วย
แถมยังเตรียมเอกสารหนังสือเกี่ยวกับการอบรมตั้งมากมาย
ให้อีกต่างหาก

เธอกับเขา... ไม่สนิทกันสักหน่อย

ลวีกวง 25

ชั้นเวยถึงขมวดคิ้วไม่เข้าใจ แต่ทันทีที่พลิกหน้าหนังสือไปอย่างรวดเร็ว ก็พบกระดาษแผ่นหนึ่งหล่นออกมา หญิงสาวหยิบขึ้นมาดู คราวนี้หว่างคิ้วยิ่งขมวดแน่นกว่าเก่า เสียอีก

"นี่ภาพอะไร"

บนกระดาษขนาดครึ่ง A4 เป็นภาพวาดเหมือนฝีมือเด็กอนุบาล ภาพใบหน้ากลมๆ ตากลมๆ กับผมสองสามเส้น...หรือว่ารุ่นพี่จะแต่งงานแล้ว และนี่ก็เป็นฝีมือวาดภาพของลูกของรุ่นพี่

ไม่สิ ดูจากอายุของรุ่นพี่แล้วไม่น่าจะมีลูกวัยอนุบาลแบบนี้ นอกจากนี้ถ้ารุ่นพี่แต่งงานแล้ว แล้วภรรยาของเขา ละอยู่ไหน

หญิงสาวจ้องมองดูภาพนั้น ภายในใจสะกดความสนใจใคร่รู้ไว้ไม่อยู่

ถ้าฉันใครเป็นคนวาดกันแน่ะ

ไต้หวัน ตอนตีหนึ่ง

ฮาร์เวิร์ดแสดงหลักฐานว่าตัวเองเป็นใครต่อฝ่ายดูแลอาคาร ก่อนจะรีบเอากุญแจแล้วขึ้นลิฟต์ตรงไปยังชั้นเจ็ดทันทีที่ลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่มก็เดินตรงไปทางขวามือ แล้วมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูอัลลอยของห้องห้องหนึ่ง เมื่อเทียบ

26 สถานีต่อไป... Dream comes true

ดูหมายเลขห้องจนแน่ใจ เขาก็หยิบเอากุญแจห้องมาไข ประตูเข้าไป

เมื่อประตูห้องเปิดออก กลิ่นหอมอ่อนๆ ของผู้หญิง ก็ลอยเข้ามาแตะจมูก ชายหนุ่มอดที่จะเลิกคิ้วเข้มๆ ขึ้นนั้น ไม่ได้ รอยยิ้มบางๆ ปรากฏอยู่บนมุมปาก

ชายหนุ่มเดินผ่านโถงหน้าประตูเข้ามาพิจารณา ดูห้องพักของตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ห้องรับแขกกับมุมทำครัว ห้องนอนสองห้องและห้องน้ำอีกสอง สภาพแสงสว่างภายใน ก็ใช้ได้ นับว่ามีการจัดการที่ดีไม่น้อย ส่วนรสนิยมการ ตกแต่งก็ไม่เลว ไม่มีของประดับตกแต่งมากมายจนเกินพอดี แต่ก็พอจะดูออกว่าเจ้าของห้องน่าจะเป็นคนเจ้าระเบียบ จนดูเหมือนไม่รู้ว่าจะควรจะสนุกกับชีวิตอย่างไร

เปรียบเทียบชั้นเวยถึงที่เขารู้จักกับห้องห้องนี้แล้ว ดูจะไม่ค่อยเข้ากันสักเท่าไร

เมื่อเข้าไปยังห้องรับแขกก็เห็นกระดาษแผ่นหนึ่ง วางอยู่บนโต๊ะรับแขกข้างโซฟา เขานั่งลงอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบโน้ตแผ่นนั้นขึ้นอ่าน

สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันชื่อชั้นเวยถึง ก่อนอื่นคงต้องขอกล่าว คำว่ายินดีต้อนรับกับการเดินทางมาถึงที่นี่ของคุณ ของใช้ ต่างๆ ที่อยู่ภายในห้องนี้คุณสามารถใช้ได้ตามสะดวก

ลวีถวง 27

ยกเว้นเพียงห้องที่มีป้ายแขวนไว้เท่านั้นที่ดิฉันขอความ
กรุณาอย่าเข้าไปภายใน ขอขอบคุณมากค่ะ และหวังว่า
คุณจะทำหน้าที่ได้วันนี้ได้อย่างราบรื่นทุกประการ

ฮาร์เวิร์ดซุกตัวลงบนโซฟานุ่มๆ พลังจ้องมองดู
ตัวหนังสือที่เขียนด้วยลายเส้นบางๆ เหล่านั้น รูปแบบภาษา
ที่ดูอ่อนโยนทำให้เขารู้สึกมีความสุขไม่น้อย

ไม่รู้นานแค่ไหนแล้วที่พวกเขาไม่ได้พบกัน

ก่อนหน้านี้ประมาณปีกว่า เขาได้รับเชิญให้กลับมา
ยังสถาบันเดิมเพื่อแสดงปาฐกถา ในตอนนั้นเขาเดินผ่าน
หญิงสาวที่กำลังยืนก้มหน้าร้องไห้อยู่ตรงป้ายรถเมล์ ภาพ
ที่เห็นนั้นทำให้เขาอดที่จะหันกลับไปมองไม่ได้

เท่าที่เขาจำได้ เมื่อก่อนใบหน้าของชั้นเว่ยถึงมักจะยิ้ม
แต่รอยยิ้มอันแสนอบอุ่นและมีชีวิตชีวาให้กับผู้คนรอบข้าง
เสมอ เธอถือเป็นเด็กสาวที่โดดเด่นไม่น้อยในมหาวิทยาลัย
ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรมากนักในการ
จดจำเธอ

รอยยิ้มของหญิงสาวมีแรงดึงดูดที่น่าประหลาด ทำให้
ผู้คนรอบข้างต่างอดที่จะยิ้มตามด้วยไม่ได้ แต่ที่ประทับใจ
เขามากที่สุดไม่ใช่รอยยิ้มแสนหวาน กลับเป็นเขี้ยวเล็กๆ
สองข้างที่ลอดออกมาให้เห็นยามหญิงสาวหัวเราะอย่าง

28 สถานีต่อไป... Dream comes true

เปิดเผยต่างหาก

แต่วันนั้นเป็นครั้งแรกที่เห็นหญิงสาวร้องไห้อย่าง
อึดอั้น แถมยังร้องไห้ในที่สาธารณะ ชายหนุ่มจึงอดที่จะหัน
กลับไปมองไม่ได้ แต่เพียงเพราะความลังเลใจเพียงเสี้ยว
วินาทีของเขา กลับก่อให้เกิดอุบัติเหตุอันน่าสลดขึ้น

จังหวะที่เขากำลังหันไปมองหญิงสาวนั่นเอง จู่ๆ ก็มี
คนเมาขับรถพุ่งตรงเข้ามาหา โดยที่เขาไม่ทันระวังตัว
ชั้นเวยถึงที่กำลังร้องไห้อยู่ นั้นมีปฏิกิริยาเร็วกว่า จึงรีบผลัก
เขาออกไปให้พ้นทาง แต่นึกไม่ถึงว่าตัวเธอกลับถูกรถชนจน
กระเด็นไปนอนอยู่กับพื้นราวตุ๊กตาผ้าขาดๆ เก่าๆ ตัวหนึ่ง

อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้เขาได้รู้จักกับอีกรสชาติของ
ชีวิตที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน และทำให้เขาจำ ‘ชั้นเวยถึง’
ได้ไม่ลืม ทุกๆ ครั้งที่เขาคิดถึงเธอ ในใจก็อดรู้สึกเจ็บแปลบ
ขึ้นมาไม่ได้

ชายหนุ่มกำกระดาษไนต์ไว้ ในมือข้างหนึ่ง พลังลาก
กระบี่ตรงเข้าไปในห้องพักรับรองแขกเพื่อหาลับเอาแรงสัก
งีบ

อาจเพราะความแตกต่างของช่วงเวลาทำให้ชายหนุ่ม
รู้สึกเห็นตื้นเขินน้อยจนไม่อยากจะแม้แต่จะอาบน้ำ เขาจึงถอด
เพียงเสื้อออกก่อนจะผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นเองเสียงประหลาดก็ดังขึ้นจนทำให้ชายหนุ่ม

สะดุ้งตื่น

ในตอนแรกเสียงนั้นดังเพียงดีดๆ เบาๆ เท่านั้น ก่อนที่มันจะค่อยๆ กลายเป็นเสียงไซเรนที่ดังแสบแก้วหู จนทำให้เขาต้องลุกขึ้นจากหมอนอันแสนสบาย

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!" ชายหนุ่มบ่นพึมพำอย่างไม่พอใจพลางลูบหน้าลูบตาตัวเอง นัยน์ตาสีดำกลับคุ้มนั้นเต็มไปด้วยแรงโมโห

ฮาร์เวิร์ดนั่งสะบัดหัวอยู่ริมขอบเตียง ก่อนจะสังเกตเห็นว่าห้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว ส่วนเสียงนั้น...ฟังดูก็คล้ายกับเสียงนาฬิกาปลุก!

ชายหนุ่มเดินออกไปยังห้องรับแขกอย่างหงุดหงิด เขาารู้แล้วว่าตอนนี้หกโมงเช้าแล้ว และเสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งอยู่นั้นก็ลอยออกมาจากห้องที่ติดป้ายห้ามเข้านั่นเอง

"บ้าที่สุด! คนก็เผ่นไปถึงอเมริกาแล้ว ยังมาตั้งนาฬิกาปลุกแบบนี้อีก นี่มันหาเรื่องแกล้งกันชัดๆ" ชายหนุ่มจ้องมองดูประตูก็พบว่าประตูล็อกเอาไว้ แต่เสียงที่ดังถี่ขึ้นทุกทีๆ นั้นทำให้เขายิ่งฟุ้งซ่านมากขึ้น อาการเหนื่อยล้าจากเจ็ดแล็กยิ่งทำให้เขาควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ครั้นแล้วก็ถีบประตูเข้าไปเต็มแรง

ทันทีที่เสียงโครมลั่นสุดลง...ประตูก็เปิดออก แต่ดูเหมือนมันจะไปกระแทกกับอะไรบางอย่างก่อนจะดีดกลับ

30 สถานีต่อไป... Dream comes true

ใส่ชายหนุ่มอีกครั้ง

แต่ชายหนุ่มก็ไวพอกที่จะดันประตูเอาไว้ได้ทันกลางสาวเท้าก้าวเข้าไปในห้อง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะหาเจ้าต้นเสียงนั้นพบก็ต้องตกตะลึงกับภาพที่ดูราวกับเป็นกองขยะกองมหึมาตรงเบื้องหน้า

นี่เป็นห้องขนาดใหญ่ไม่เล็กไม่ใหญ่นัก เนื้อที่น่าจะไม่เกินสี่สิบตารางเมตร หน้าซ้ำเจ้าของห้องยังเป็นหญิงสาวที่เพิ่งจะจบมหาวิทยาลัยมาได้ปีเดียวเท่านั้น แต่ทำไมถึงได้มีสภาพแบบนี้ไปได้!

ชายหนุ่มสำรวจไปรอบๆ ก็พบว่าม็อกหนึ่งสี่ชนิดยสารรวมทั้งเสื้อผ้า กางเกง ชุดสูททั้งหลายแหล่ รวมถึงรองเท้าและแก้วน้ำวางกองไปทั่ว ไม่ว่าจะบนพื้น บนเตียง บนโต๊ะ หรือแม้แต่บนชั้นวางของ!

"ไม่ไหวมั้งเนี่ย!" ชายหนุ่มรับสภาพที่เห็นไม่ได้จริงๆ หากไม่ใช่เพราะเจ้านาฬิกาปลุกนั้นยังส่งเสียงดังไม่หยุดละก็ เขาไม่มีทางเลือกมเหยียบเข้ามาในห้องแบบนี้เด็ดขาด

ชั่ววินาทีนั้นฮาร์เวิร์ดรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนที่กำลังคุยเขี่ยหาของในกองขยะอย่างไงอย่างงั้น เขาใช้เท้าเหยียบเอาเสื่ออกที่กองอยู่บนพื้นออก ใช้นิ้วคืบกางเกงเลกกิ้งที่วางกองอยู่บนโต๊ะทิ้ง หลังจากหาอยู่พักใหญ่ เขาก็พบนาฬิกาปลุกถูกซุกอยู่ในใต้กองนิตยสารเก่าๆ ด้านข้างเตียง

ลวีกวง 31

แต่เจ้านาฬิกานั้นก็กลับไม่มีปฏุมเปิดปิด

"นี่มันนาฬิกาบ้าอะไรกันเนี่ย!" ชายหนุ่มจ้องเจ้านาฬิกาปลุกรูปโดราเอมอน และพบว่าบนหัวของมันดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่างหายไป แต่เพียงไม่นานเขาก็เข้าใจแล้วว่ามันเป็นนาฬิกาปลุกสำหรับคนขี้เซา หากไม่เอาเจ้าสิ่งที่อยู่บนหัวมันกลับไปวางเข้าที่แล้วล่ะก็ มันก็จะส่งเสียงร้องไม่หยุด ในเมื่อเป็นแบบนี้...

เสียงโผล่ดั่งขึ้นพร้อมโดราเอมอนที่แตกกระจาย เป็นเสียงๆ กระจัดกระจายอยู่กับพื้นอย่างไม่เหลือชิ้นดี

ฮาร์เวิร์ดตรงกลับไปนอนในห้องพักรับรองแขกต่ออย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ชายหนุ่มเตือนตัวเองว่าทันทีที่ตื่นนอนเขาต้องรีบโทรศัพท์ไปขอโทษรุ่นน้องที่เขาเฝ้าคิดถึงมานานสักหน่อย!

เสียงโทรศัพท์ตอนตีสามที่ตั้งออกมาจากบ้านพักหลังไหนดักแห่งในย่านที่พักสุดหรูในแมนฮัตตันปลุกชั้นเวยถึงให้ต้องตื่นจากความฝัน

"อะไรกันนี่..." ชั้นเวยถึงนอนคว่ำอยู่บนเตียงอันแสนสบายอย่างไร้เรี่ยวแรง เส้นผมเป็นลอนสีดำขลับขยายอยู่บนผ้าปูที่นอนสีขาวราวหิมะ ส่องสะท้อนแสงตามการเคลื่อนไหวของหญิงสาว

32 สถานีต่อไป... Dream comes true

ชั้นเวยถึงเงยหน้ามองดูนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะพบว่าตอนนี้เป็นเวลาตีสาม เธอรู้สึกหงุดหงิดจนแทบอยากจะกล่าวทักแม่ของคนที่ไม่โทรเข้ามาจริงๆ

"ขอร้องละ นี่มันเพิ่งจะตีสามเองนะเนี่ย!" หญิงสาวลุกขึ้นนั่งอย่างโมโห ใบหน้าที่ปราศจากเครื่องสำอางปรุงแต่งดูสดใส่อ่อนวัยเป็นธรรมชาติ

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน! เธอเพิ่งจะได้เข้านอนตอนเที่ยงคืนเองนะ พอตีสามก็ต้องถูกปลุกให้ตื่นซะแล้ว ยิ่งร่างกายยังปรับตัวเรื่องความต่างของเวลาไม่ได้ก็ยิ่งทำให้หญิงสาวรู้สึกอยากฆ่าใครสักคนจริงๆ

ชั้นเวยถึงรีบเดินลงไปชั้นล่างด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน แต่ก่อนที่จะรับโทรศัพท์ เธอก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้ "ไม่ได้เกือบสิมไป นี่ไม่ใช่บ้านเราเองสักหน่อย"

เมื่อหญิงสาวชะงักมือ เสียงโทรศัพท์ก็เงียบไปเฉยๆ แต่พอเธอหันหลังเตรียมจะกลับขึ้นห้องนอน โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง ชั้นเวยถึงอดหันกลับไปจ้องเจ้าโทรศัพท์ตัวนั้นไม่ได้

จะรับตีมี๊ยะ

ดูท่าจะไม่เหมาะเท่าไร ก็เป็นโทรศัพท์ส่วนตัวของเธอนี่นา แต่ว่าตอนนี้มันตีสามนะ ขึ้นปล่อยให้ตั้งแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าจะไปปลุกชาวบ้านข้างเคียงด้วย

หรือเปล่า...

ด้วยเหตุนี้ชั้นเวยถึงจึงตัดสินใจรับสาย "Hello? Hello...สวัสดีค่ะ" ทันทีที่ไม่มีเสียงตอบรับภาษาอังกฤษของเธอ หญิงสาวจึงพูดภาษาจีนออกไป แต่ถึงกระนั้นปลายสายก็ยังคงเงียบอยู่เช่นเดิม

นี่มันพวกโทรศัพท์โรคจิตหรือไง

หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างสงสัย ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะหุ่่มๆ นำฟังดังมาจากอีกฝั่ง

"...รุ่นน้อง พี่อนุญาตให้เรารับโทรศัพท์ที่หรือไง"

ชั้นเวยถึงตื่น ดิ่งสติกลับมาทันที "รุ่นพี่?!"

"เราไม่ได้พบกันนานเลยนะ"

"...รุ่นพี่ รุ่นพี่โทรมาตอนนี้เพราะแค่อยากจะทำขายฉันหรือคะ" หญิงสาวรู้สึกว่าการที่ชายหนุ่มโทรมาหาในเวลาแบบนี้เหมือนจะหาเรื่องทะเลาะกันเสียมากกว่า

"แล้วเธอคิดว่าไงล่ะ"

ชั้นเวยถึงหลับตาลง หญิงสาวรู้สึกโกรธแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จึงได้แต่พูดออกไปว่า "...รุ่นพี่คะ นี่มันตึกมากแล้วนะคะ รุ่นพี่มีธุระอะไรหรือเปล่า"

รุ่นพี่หลีเิงงเข้าต่อนอยุ่มมหาวิทยาลัยได้ชื่อว่าปากร้ายเป็นที่สุด พูดจาไม่เกรงใจใคร กระแหนะกระแหนะคนก็เก่งเป็นที่หนึ่ง หากใจไม่แข็งพอละก็ มีหวังได้ขายชี้หน้า

34 สถานีต่อไป... Dream comes true

ประชาชี เป็นลมล้มชักตาตั้งเป็นแน่

"ตึกที่ไหนกัน ทางนี้เข้ามาแล้วต่างหาก"

"..." รุ่นพี่นี่นอกจากจะปากร้ายแล้วยัง...ช่างมันเถอะ พวกคนเก่งก็แบบนี้ ชอบหลงคิดว่าตัวเองเจ๋งตัวเองแน่กว่าใครเป็นธรรมดา "ว่าแต่มีธุระอะไรหรือคะ"

"ใช่ พี่ว่าจะบอกเธอว่าเวลาที่บ้านมีโทรศัพท์ดัง เธอไม่ต้องรับสาย"

"..." หญิงสาวมองดูหูโทรศัพท์ แล้วนายจะโทรมาทำไมละ

"ยังมีอีก..."

"รุ่นพี่คะ ฉันสัญญาว่าต่อไปฉันจะไม่รับโทรศัพท์ของพี่อีก และขอรบกวนรุ่นพี่ว่าถ้าหากไม่มีธุระสำคัญอะไรจริงๆ ก็ได้โปรดอย่าโทรมาหาฉันตอนตีสามแบบนี้อีกนะคะ" ต่อให้ชายหนุ่มคิดจะล้อเล่น เธอเองก็ใช้คนที่ใครจะมาแหย่เล่นง่ายๆ หากคิดจะแก้งกันล่ะก็ เธอก็จะไม่เกรงใจเหมือนกัน

"จริงสิ มีอยู่เรื่องหนึ่งไม่รู้ว่าสำคัญหรือเปล่า"

ชั้นเวยถึงกำโทรศัพท์พลางเลื่อนตัวจากตู้ที่พึ่งอยู่ลงนั่งกับพื้น "ถ้าพี่ไม่พูด ฉันจะรู้ได้ยังไงคะว่าสำคัญหรือเปล่า" เขาทำอะไรของเขา โทรมาคุยเล่นตอนตีสามเนี่ยนะ เธอกับเขาสนิทสนมกันขนาดนั้นเลยเธอ

"เธอพูดมาก็ถูก ฉันเอาเป็นว่าที่พูดเลยละกัน พอตีว่าพี่ถีบประตูห้องเธอพังนะ"

ถึงแม้ชั้นเวียงจะถูกปลุกให้ตื่นมากลางดึก สติสตั้งยังทำงานไม่เต็มที่ แต่เธอก็พอจะฟังออกว่านี่มันไม่ใช่เรื่องปกติ

"ทำไมอะ!"

"ก็นาฬิกาปลุกของเธอมันส่งเสียงดังน่ารำคาญ แถมประตูห้องก็ล็อกอยู่ พี่ก็เลยต้องพังประตูเข้าไปปิดมันนะสิ" ฟังจากน้ำเสียงที่เขาเล่าไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนตรงไหนเลย! ชั้นเวียงได้แต่แอบนึกว่าเขาอยู่ในใจ ไม่กล้าพูดออกมาจริงๆ เพราะรู้ดีว่าเป็นความผิดของเธอเองที่ไม่ได้ปิดนาฬิกาปลุกไว้ แต่ว่า...

นาฬิกาปลุกของเธอถูกตั้งไว้ให้ทำงานตอนหกโมงเช้า และหากมันปลุกเขาตื่นตอนหกโมงเช้าจริงๆ เขาก็ควรจะโทรมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ทำไมต้องรอนานนี้ด้วย

"จริงสิ ตกกลางคืนเธอย้ายมาอยู่ในกองขยะนี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมถึงไม่บอกกันสักคำ"

"ฉันย้ายไปซะเมื่อ..." หญิงสาวชะงัก พอนึกได้ว่าชายหนุ่มเพิ่งบอกเรื่องถีบประตูห้องเธอพัง แสดงว่าเขาต้องเห็นสภาพห้องที่ยังไม่ทันเก็บกวาดให้เขานั่นแล้วนะสิ...

ว่าแต่ทำไมเขาถึงต้องพูดแบบนี้ด้วย ใช่ว่าเธอไม่ยอม

36 สถานีต่อไป... Dream comes true

เก็บกวาดสักหน่อย แต่เพราะก่อนเดินทางเธอต้องคอยวิ่ง
วุ่นติดต่อลูกค้า แล้วจะเอาเวลาที่ไหนมาจัดการเล่า!

ไม่รู้รู้งี้ว่าที่เห็นห้องรับแขก ห้องครัว และห้องพัก
สำหรับแขกสะอาดเอี่ยมแบบนั้นได้ เธอต้องอดตาหลับ
ซัปทานอนจัดการเสียวนะ

"พีนึกว่าประตูนี้เชื่อมต่อกับที่เก็บขยะเสียอีก เล่นเอา
ตกอกตกใจหมด"

เสียงนุ่มๆ ของฮาร์เวิร์ดแฝงด้วยเสียงหัวเราะเยาะเย้ย
นี่ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามาก ทุกครั้งที่เขาได้เจอเธอ
ชายหนุ่มมักจะเชือดเธอนิ่มๆ แบบนี้เสมอ

ชั้นเวยถึงกุมแก้มที่กำลังร้อนผ่าวของตัวเอง ไม่รู้
จะต่อปากต่อคำอย่างไรต่อไปดี

แย่ชะมัด เธออายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ไหนอยู่
แล้ว ยังมีหน้ามาพูดจาซ้ำเติมกันอีก

"เกือบลืมนะ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง" น้ำเสียงเขาดูจริงจัง
ยื้อเวลาไว้ก่อน เมื่อไม่ได้ยินเสียงขานตอบจากอีกฝ่าย เขา
จึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเนิบๆ "นาฬิกาโตราเอมอนของเธอ ที่
ก็ทำพังไปแล้วเหมือนกัน"

อารมณ์โกรธของหญิงสาวก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว เธอ
จ้องมองโต๊ะรับแขกที่ตั้งอยู่ตรงหน้าอย่างโกรธแค้น เธอ
ถามด้วยน้ำเสียงสิ้นสะท้าน "ทำไมอะ!"

ลวีกวง 37

นาฬิกาปลุกโทรราเอมอนเรื่อนนั้นอยู่กับเธอมาตั้งแต่เธอเริ่มทำงาน ถือเป็นของขวัญของหวงเลยที่เดียว เขากลับทำมันพังนั่นแหละ อ่ะไรจะร้ายกาจขนาดนั้น!

"ก็มันส่งเสียงหนวกหู แถมปิดก็ปิดไม่ได้ พี่ไม่มีทางเลือกก็เลยต้องจัดการซะ"

"รุ่นพี่ก็หาคอปเตอร์ไม่ไผ่มาเสียบคืนให้มันสิคะ!" ทำเกินไปแล้ว เพิ่งเข้าไปอยู่บ้านคนอื่นเขาแท้ๆ พังประตูไม่พอ แถมยังพังนาฬิกาปลุกของเธออีก!

"พี่ขอโทษ พี่หาคอปเตอร์อะไรนั้นไม่เจอนี่นา ขยะในห้องเจ้าน้อยซะที่ไหน พี่ไม่มีปัญญาค้นสิ๊กไปกว่านั้นหรอก ยังไงก็ขอโทษด้วยก็แล้วกัน เขาเป็นว่าพี่จะชดใช้ให้..."

ยังจะมาพูดกระแทะกระแทะกันอีกงั้นเหรอ ได้!
"รุ่นพี่คะ! ขอบคุณมากคะสำหรับหนังสือต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ให้ แต่ไม่ทราบว่าจะขอคำชี้แนะสักหน่อยได้มั๊ยคะ คือเจ้าภาพวาดที่แนบอยู่ในหนังสือนั้นเป็นฝีมือของเด็กในบ้านรุ่นพี่หรือเปล่าคะ" คราวนี้ชั้นเวยถึงไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้ทันเปิดปากพูด หญิงสาวรีบฉวยโอกาสนี้ฉีกหน้าชายหนุ่มตอนมาถึง ชั้นเวยถึงถือโอกาสเดินสำรวจไปทั่วทั้งบ้าน เธอแน่ใจว่าในบ้านหลังนี้มีเพียงชายหนุ่มมาอาศัยอยู่เท่านั้น ดังนั้นภาพฝีมืออย่างกับเด็กอนุบาลนั้นย่อมเป็นของใครไปไม่ได้นอกจากเขา

38 สถานีต่อไป... Dream comes true

"...ใครอนุญาตให้เธอดูภาพนั้น"

ฮ่าๆ! เป็นฝีมือเขาจริงๆ ด้วย

เธอพอฟังออกว่าชายหนุ่มกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่หญิงสาวหัวเราะจนน้ำตาแทบร่วง "รุ่นพี่คะ พี่เป็นคนเห็นใจเอาไว้ในหนังสือเองนะคะ ฉันเปิดหนังสือดูก็เห็นมันสอดอยู่ในนั้น แถมยังไม่ได้มีแค่แผ่นเดียวด้วยนะ ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือ 'เด็ก' บ้านไหน" หญิงสาวเจตนาพูดเน้นคำว่าเด็กให้ชายหนุ่มได้ยิน

"...เธอนั่นมันไม่รู้จักรับบุญคุณคนจริงๆ"

"อะไรกัน ฉันอุตส่าห์ซาบซึ้งเรื่องหนังสือต่างๆ ที่พี่เตรียมไว้ให้ซะเนี่ย" หญิงสาวแหม่ริมฝีปากแน่น ไม่ให้เสียงหัวเราะของตัวเองหลุดไปให้ชายหนุ่มได้ยิน

"จ้ะเธอ" ชายหนุ่มมั่นใจว่าเสียงที่เล็ดลอดมาให้ได้ยินนั้นเป็นเสียงหัวเราะชัดๆ "รุ่นน้องไม่ต้องเกรงใจ พี่ที่พี่คงต้องหาทางตอบแทนอะไรเธอสักหน่อยเหมือนกัน..."

"รุ่นพี่ห้ามเข้าไปในห้องนอนของฉันอีกนะ แล้วก็ห้ามแตะต้องของอะไรในห้องฉันทั้งนั้นด้วย!" หญิงสาวรีบรอกเสียงผ่านสาย เพราะกลัวว่าห้องของตัวเองจะตกอยู่ในสภาพยับเยินไม่เหลือชิ้นดีเมื่อตัวเองกลับไปถึง

"จะตื่นตื่นไปทำไมกัน พี่ก็แค่จะบอกว่าห้องนอนพี่อยู่ตรงใต้หลังคาชั้นสามนะ เธอเข้าไปเปิดคอมพิวเตอร์ใน

ลวีกวง 39

นั่นดู ส่วนรหัสผ่านก็เป็นวันเกิดของเธอนั่นละ เข้าไปดูในโพลเดอร์ แล้วก็เลือก..."

ฮาร์เวิร์ดพูดรัวไม่หยุด ชั้นเวยถึงจำสิ่งที่เขาพูดต่อจากนั้นไม่ได้เลย จำได้แต่เพียง 'รหัสผ่านก็เป็นวันเกิดของเธอ' เท่านั้น

ทำไมรหัสผ่านของรุ่นพี่ถึงได้เป็นวันเกิดของเธอไปได้ แล้วเขาไปรู้วันเกิดเธอมาจากไหน

"ชั้นเวยถึง เธอฟังอยู่หรือเปล่า"

"..." หญิงสาวมองหูโทรศัพท์อย่างงงๆ คิดอะไรไม่ออก แต่ก็ยังคงได้ยินเขาพูดถึงประเด็นสำคัญในที่อบรมแลกเปลี่ยน รวมทั้งเรื่องที่จะให้คนขับรถไปรับไปส่งอย่างมีน้ำใจ...

เดี๋ยวก่อนสิ เมื่อกี้พวกเขาเพิ่งจะทะเลาะกันหยกๆ แล้วทำไมจู่ๆ ถึงใจดีขึ้นมาได้

ฮาร์เวิร์ดไม่ได้ใส่ใจว่าในตอนนี้นักหญิงสาวกำลังคิดอะไรอยู่ หลังจากวางสาย รอยยิ้มอันอบอุ่นก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่ม อารมณ์ของเขาในยามนี้แจ่มขึ้นยิ่งนัก

นี่สิ ต้องกล้าต่อปากต่อคำกับเขาแบบนี้ถึงจะใช่ชั้นเวยถึงตัวจริง

สำหรับฮาร์เวิร์ดแล้ว งานที่บริษัทแม่มอบหมายให้นั่น

40 สถานีต่อไป... Dream comes true

ออกจะง่ายตายเสียจนเขารู้สึกรับไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจเปิดคลาสอบรมเพิ่มเติมให้กับพวกผู้บริหารชั้นสูงของบริษัทลูกไปเสียในคราวเดียวกัน

อีเวอร์ฮัส คอสเมติก กรุ๊ป ดำเนินธุรกิจเครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารนานาชาติ มีสถาบันวิจัยของตนเองในอเมริกา และสามารถสร้างชื่อติดอันดับสินค้ายอดนิยมในอเมริกาได้ตั้งแต่เมื่อสี่สิบปีก่อน เมื่อรากฐานมั่นคงดีแล้ว บริษัทจึงได้ตัดสินใจขยายธุรกิจบุกตลาดในเอเชีย

ซึ่งหน้าที่นี้ชายหนุ่มวางแผนจะมอบหมายต่อให้กับบริษัทลูกในไต้หวันเป็นผู้รับผิดชอบ

ด้วยเหตุนี้ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทลูกในไต้หวันจึงเดือดร้อนไปตามๆ กัน

แต่สำหรับฮาร์เวิร์ดแล้ว เขาใช้เวลาเพียงสองสามวันก็สามารถจัดการกับงานต่างๆ ได้อยู่หมด ชายหนุ่มกลับบ้านเขียนแผนการดำเนินงานในตลาดเอเชียส่งบริษัทแม่ทุกวันไม่เคยขาด ภายในระยะเวลาสั้นๆ แค่นี้เพียงหนึ่งเดือนชายหนุ่มก็สามารถทำทุกอย่างได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

ฮาร์เวิร์ดหยิบเอาปากกาที่เขาพกติดตัวไม่เคยห่างเสียบลงบนแฟ้มที่ตั้งอยู่บนชั้นวางหนังสือในห้องของชั้นเวียงถึง ก่อนจะเก็บสัมภาระลงกระเป๋าเดินทาง แล้วเดิน

ลวีกวง 41

ออกจากห้องที่อาศัยมาเดือนหนึ่งนั้นอย่างไม่อานาทร้อใจ
เพราะชายหนุ่มรู้ดีว่าอีกไม่นานเขาจะต้องได้กลับมา
ที่นี่อีกแน่ จึงไม่ต้องมาอาลัยอาวรณ์ให้เสียเวล่ำเวลาไป
เปล่าๆ

ทันทีที่ลากกระเป๋าออกมาถึงหน้าประตู ชายหนุ่มหัน
หลังกลับไปมองห้องเล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายนี้ ก่อน
จะยิ้มออกมาอย่างมั่นใจ

อีกไม่นานเขาจะต้องได้เข้ามาเป็นเจ้าของที่นี่

บทที่ 2 รุ่นพี่คะ พี่นี่แอบตัวพ่อจริงๆ!

แม้จะอ่อนล้าจากการเดินทาง แต่ชั้นเวยถึงก็มี
ความสุขที่ได้กลับมายังอพาร์ทเมนต์ของตัวเองอีกครั้ง
หลังจากที่ต้องจากไปนานนับเดือน

เธอลากกระเป๋าเดินทางไปยังฝ่ายดูแลอาคารเพื่อนำ
กุญแจสำรองที่ฝากไว้คืน และพูดคุยทักทายกับเจ้าหน้าที่
ที่นั่นอีกนิดหน่อย ก่อนจะกลับขึ้นห้องไป

ทันทีที่ประตูห้องถูกเปิดออก กลิ่นหอมจางๆ ที่คุ้นเคย
ก็ลอยเข้ามาให้หญิงสาวได้สัมผัส แต่พอชั้นเวยถึงก้าวเท้า
เข้าไปในห้องก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเห็นแสงอะไรบางอย่าง
จากที่ไกลๆ ส่งกระทบบนผนังตรงทางเดิน เธอตรงไปยัง
ห้องรับแขก และพบว่าบนโต๊ะมีขวดน้ำมะเน็ดตั้งเอาไว้อยู่
"น้ำมะเน็ด?" รุ่นพี่รู้ได้อย่างไรว่าเธอชอบน้ำอัดลม

ลวีทวง 43

ประเภทนี้

หญิงสาวหยิบเจ้าขวดสีเขียวใสที่บรรจุน้ำมะเน็ดขึ้น
ดูอย่างพอใจ ก่อนจะพบว่ามีการดาษโน้ตแผ่นหนึ่งวางไว้
อยู่ด้านล่าง เธอหยิบขึ้นอ่าน...

ถึงรุ่นน้อง ไม่ต้องขอบคุณอะไรกันหรอกนะ แค่ว่า
ให้ได้ก็พอ

ชั้นเคยถึงรู้สึกสงสัย ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเธอจะต้อง
รู้สึกขอบคุณอะไรชายหนุ่มด้วย

"ไม่ต้องขอบคุณนั่นแหละ เขียนแบบนี้เจตนาจะให้
ฉันโทรไปขอบคุณหรือไง" ชั้นเคยถึงพิมพ์กำกับตัวเองด้วยความ
สงสัย "แล้วตกลงรุ่นพี่ทำอะไรให้ฉันต้องขอบคุณกัน
แน่"

ช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา รุ่นพี่เคยโทรศัพท์หาเธอ
เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นเธอเองก็ได้แต่หน่วย
อยู่กับเรื่องเข้ารับการอบรมมาโดยตลอด โชคดีที่รุ่นพี่
ได้เตรียมพวกของวัตถุติดประกอบอาหารง่ายๆ ไว้ให้
รวมถึงพวกเครื่องดื่มและเอกสารอีกมากมาย ถึงทำให้เธอ
เอาตัวรอดมาได้... เอาเถอะ งั้นรอให้คำอีกหน่อยค่อยโทร
ไปก็แล้วกัน โทรศัพท์ที่บ้านน่าจะบันทึกเบอร์โทรออกตอน

44 สถานีต่อไป... Dream comes true

ที่รุ่นพี่โทรเอาไว้

หญิงสาวลากกระเป๋าตรงไปยังห้องนอนตัวเอง ก่อน
จะผลักเข้าไปตามความเคยชิน แต่จู่ๆ ชั้นเวยถึงกลับต้อง
ชะงักก็ทำไว้แค่นั้น

ดวงตาที่สูกสาวคู่สวยจ้องมองดูสภาพภายในห้อง
อย่างไม่กะพริบ หญิงสาวรู้สึกราวกับว่าตัวเองเดินเข้าผิด
ที่ ห้องนี้มันช่าง...สะอาดสะอ้าน เป็นระเบียบเรียบร้อยอะไร
อย่างนี้

เทียบกับบุคลิกของชั้นเวยถึงแล้วช่างไม่เข้ากันเลย
สักนิดเดียว

หญิงสาวนี่ก็อยู่คู่หนึ่ง ก่อนจะย้อนกลับออกมานอก
ห้องพร้อมปิดประตูลงอีกครั้งพลางพิจารณาดูประตูที่อยู่
ตรงหน้า นี่มันไม่ใช่ประตูห้องเราสักหน่อย...รุ่นพี่บอกว่า
ตะประตูเราพัง ดังนั้นประตูบานนี้รุ่นพี่คงเรียกให้คนมา
เปลี่ยนให้กระมัง

ชั้นเวยถึงเปิดประตูเข้าไปในห้องอีกครั้งพลางมอง
ดูโต๊ะเตียงที่คุ้นเคย พร้อมพื้นที่สะอาดเอี่ยม ไม่มีของวาง
ระเกะระกะอีกต่อไป...ที่แท้พื้นห้องเราก็มีลวดลายกับเขา
เหมือนกัน

หญิงสาวยืนงออยู่ไม่นานก็รีบเปิดตู้เสื้อผ้าออกดู
เสื้อผ้าสีฟ้าอ่อน สีฟ้าทะเล สีน้ำเงินเข้ม...ถูกจัดเรียงไว้

ลวีทวง 45

อย่างเป็นระเบียบ รวมทั้งกระโปรง กางเกงก็เช่นกัน...

"ไม่จริง! รุ่นที่ช่วยซักเสื้อผ้าให้เราเหรอ!" หญิงสาว
กุมศีระชะพลางร้องเสียงดังอย่างคุมตัวเองไม่อยู่

พระเจ้า นี่มันโอเวอร์เกินไปหรือเปล่า อุตส่าห์บอก
แล้วว่าห้ามเข้ามาในห้อง ห้ามแตะต้องของทุกอย่างในนี้
แล้วนี่ทำไม!

ทั้งหนังสือ นิตยสาร รวมทั้งเอกสารต่างๆ ล้วนถูก
จัดวางไว้บนชั้นหนังสืออย่างเป็นระเบียบ เสื้อผ้าทั้งหลายเหล่า
ที่เคยวางกองอยู่บนพื้น บนโต๊ะทำงานล้วนถูกนำไปซักจน
สะอาดเหมือนใหม่ แถมยังแขวนไว้ในตู้เสื้อผ้าอย่างเรียบร้อย
อีกด้วย

ชั้นเวยถึงตัวสันสะทั้นกลางตั้งชั้นที่อยู่ด้านล่างของ
ตู้เสื้อผ้าออกดู ก่อนจะพบว่าถุงน่องต่างๆ ของเธอถูกม้วน
ไว้เป็นอย่างดีพร้อมจัดวางไว้เป็นแถว นอกจากนี้พวกชุด
ชั้นในที่ซักไว้แล้วแต่ยังไม่ได้เก็บให้เข้าที่ก็ถูกจัดเก็บพร้อม
แยกชนิดไว้อย่างสวยงาม

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้า รู้สึกโกรธจนตัวชาไปหมด
"บ้าไปแล้ว!"

ทำกันเกินไปแล้ว แบบนี้มันมากเกินไปแล้วนะ! ชั้นเวยถึง
นั่งก้มหน้าลงกับพื้น ผมเป็นลอนสวยปรกสองข้างแก้ม
หญิงสาวกำหมัดแน่น แวตาทิ้งสองข้างฉายแววเย็นชา

46 สถานีต่อไป... Dream comes true

ในเมื่อทำกันแบบนี้...ก็อย่าหาว่าเธอไม่เกรงใจอีกแล้ว
กัน

แมนฮัตตันตอนตีสี่ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น แต่ดังได้
เพียงสองครั้งเท่านั้นก็มีคนรับสายแทบจะทันที

"สวัสดีครับ" เสียงทุ้มๆ นาฬิกาด้วยเสียงหัวเราะ
ที่แสนอบอุ่นดังขึ้นราวกับว่ากำลังรอคอยอยู่ ไม่มีวี่แวว
เหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนล้าเลยแม้แต่น้อย

"...รุ่นพี่" ทันทีที่ได้ยินเสียงทุ้มๆ มีชีวิตชีวาของ
อีกฝ่าย อารมณ์อยากแก้แค้นของชั้นเวยถึงในตอนนี้นั้นพาน
หายไปกว่าครึ่ง

เป็นแบบนี้ได้ไง! อุตส่าห์โทรมาแกล้งแท้ๆ ทำไมเขา
ถึงยังไม่นอนอีก หรือเป็นเพราะเวลาต่างกันมากเกินไปเขา
เลยตื่นแล้ว หรือไม่ก็อาจจะยังไม่ได้เข้านอน

"รุ่นน้อง จะโทรมาขอบคุณกันหรือจ๊ะ" ฮาร์เวิร์ตเอน
หลังฟังโซฟาย่างเกียจคร้านพลางยิ้มจนแหว่งตาตาหลับคู่
นั้นสองประกาย

"...รุ่นพี่ ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือคะว่าอย่าเข้าไปในห้อง
ของฉันอีก และก็อย่าแตะของอะไรในนั้นด้วย" คำตอบโต้
ของชั้นเวยถึงดูจะไม่มีแรงอาฆาตหลงเหลือเลยแม้แต่น้อย

"เรื่องนั้นพี่คงต้องขอภัยเธอด้วยจริงๆ ก็เจ้าประตู่

ลวีกวง 47

ห้องเธอที่พี่เตะพังไปนะสิ มันดันปิดไม่ได้ เวลาพี่กลับเข้าที่พักที่ไรเป็นต้องเห็นสภาพห้องแบบนั้นลอดผ่านประตูออกมาอยู่เรื่อย ไอ้เจ้าภาพรกกๆ ในห้องนั้น...มันทำให้พี่สมองฝ่อไปหมด" ชายหนุ่มพูดจบก็จ้องใจถอนหายใจเหนื่อยหน่าย "รุ่นน้อง พี่ว่าเราควรจะปรับปรุงนิสัยบ้างแล้วนะ"

"ฉิน..."

"ว่าแต่เราจะแต่งตัวโทนฟ้าไปถึงไหน แต่งตัวให้มันมีสีสันหน่อยจะดีกว่านะพี่ว่า"

"ฉิน..."

"ยังมีอีก ลูกผู้หญิงเขาต้องทำอะไรให้เรียบร้อยถึงจะดีอย่างพวกเรากิ่งนี้ใส่แล้วก็อย่าเที่ยวถอดทิ้งไปทั่ว ส่วนชุดชั้นในซักเสร็จแล้วก็ต้องพับเก็บให้เรียบร้อย มันจะได้ไม่เสียทรง"

ชั้นเวยถึงรู้สึกเสียใจที่หาเรื่องโทรคัพท์มาให้ชายหนุ่มที่ไม่รู้จักมักคุ้นสั่งสอนแบบนี้ "ทำไมรุ่นพี่ต้องมายุ่ง...ยุ่ง แม้แต่เรื่องชุดชั้นในของฉันด้วย! ฉันจัดการเองได้หรอกน่า เป็นเพราะช่วงนี้นางานมันยุ่งมากต่างหาก แถมยังต้องรีบเดินทางไปฝึกอบรมที่ต่างประเทศอีก..." เพราะมีเรื่องวุ่นๆ เข้ามาไม่ขาดสายต่างหาก เขาพูดชะงักกับว่าเธอเป็นผู้หญิงสกปรกๆ ยังไงยังงั้น!

"จั้นเหอ" เขาเงยไปชั่วขณะพลางยิ้มอย่างอารมณ์ดี

48 สถานีต่อไป... Dream comes true

ก่อนจะพูดขึ้นอย่างมีเลศนัย "ถ้าอย่างนั้นเธอก็ต้องรีบฉวยโอกาสสองสามวันนี้พักผ่อนให้มาก ก่อนจะไปทำงานตัวที่บริษัท เพราะหลังจากนี้ไปดูท่าเธอคงต้องยุ่งกว่านี้แน่"

มีงานน้อยต่างหากที่จะแย่ง งานเยอะจะแย่งได้ไม่กี่ชิ้นเลยถึงรู้สึกแปลกๆ "รุ่นพี่ เรื่องพวกนั้นเอาไว้ก่อนก็ได้ฉันแค่..." หญิงสาวชะงักค้างไว้แค่นั้น

ดูเหมือนการโทรมาแกล้งของเธอไม่เพียงแต่จะไม่ได้อะไร กลับยังเล่นงานตัวเองเสียจนเต็ม หากแต่ก้าวไปเถียงเขาก็ไม่ได้... เธอไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

"ฉันแค่อะไร อยากจะขอโทษพี่เธอ ถ้าอยากจะขอโทษก็ไม่ต้องจะโทรมารบกวนกันดีกว่า ดีๆ นะ มารยาทการใช้โทรศัพท์พื้นฐานๆ แบบนี้ก็ไม่เข้าใจเธอ" ฮาร์เวิร์ดช่วยพูดต่อให้เธอเสีจสรพร น้ำเสียงนั้นฟังดูเรื่อยเฉื่อยแต่ก็เจือด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ หลังจากนั้นชายหนุ่มก็พูดอย่างใจกว้างว่า "ไม่เป็นไร นี่เพราะเป็นเธอหรอกนะ พี่ยกโทษให้ ไม่ต้องคิดมาก"

ไป-ตาย-ซะ! เมื่อเดือนที่แล้วไม่ใช่ชายหรือไงที่โทรมาหาฉันตอนตีสามนะ ใครกันแน่ที่ไม่รู้จักมารยาทในการใช้โทรศัพท์ นายหน้าด้านกล้าพูดแบบนี้ ฉันไม่หน้าด้านพอจะรับฟังหรอกนะ

"ขอโทษนะคะรุ่นพี่ รบกวนเวลาของพี่แล้ว ลาก่อน"

ลวีกวง 49

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอคงทำได้เพียงแค่วางสายเท่านั้น
ก่อนจะถูกเขาต่อว่าจนกระอักเลือดตายเอา

"อ้อ จริงสิ..."

"ลา-ก่อน-ค่ะ" หญิงสาววางสายทันที

รอยยิ้มจางๆ ของฮาร์เวิร์ดเริ่มปรากฏให้เห็นอย่าง
ปิดไม่มิด ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะเบาๆ ในที่สุด

"รุ่นน้อง อีกไม่นานเราต้องได้เจอกันอีกแน่"

ชายหนุ่มพูดต่อ แม่หญิงสาวจะไม่ได้ยินก็ตาม

(ติดตามต่อไปได้ในฉบับเต็ม)